

viste sig ogsaa ved Gentofte; det Tog, som bevirkede Ulykken, fik ikke synderlig anden Skade, end at Lokomotivet og et Par Vogne bleve molesterede; men denne Skade, den materielle, er jo altid til at overkomme. Hensigten med mine Udtalelser om dette Punkt er denne, at jeg meget indtrængende vil tilraade den højtærede Minister, det ærede Finansudvalg og hvem der i øvrigt kan have Indflydelse paa denne meget vigtige Sag, at man tager under alvorlig Overvejelse, om det ikke var hensigtsmæssigt med eet Slag at afskaffe denne Køren med Iltogsfart gennem alle Stationer, hvor det paagældende Tog ikke skal standse. Det er en Uting, som aldrig burde finde Sted, om ikke af anden Grund, saa allerede af den simple Grund, at det er noget for Passagererne rasende ubehageligt at blive kastet fra den ene Side til den anden, naar Toget kører gennem Sporskifterne i stærk Fart, og det er desuden noget, som ødelægger det rullende Materiel i langt højere Grad end noget som helst andet. Jeg skal i saa Henseende henvide til det ubehagelige ved paa Kystbanen at køre gennem Sporskiftekurven ved Svanemøllen og for Resten forskellige andre Steder, f. Eks. paa Klampenborg Station. Denne Kørsel med stærk Fart gennem Stationerne er jo det, som giver Anledning til Ulykkerne, det er altid der, Sammenstødene ske, og det kan udmærket godt forhindres blot ved at gennemføre den svenske Foranstaltning at gøre det til en staaende Regel, at det ikke tillades nogen Lokomotivfører at køre anderledes over Stationerne, hvad enten han skal holde der eller ej, end at han maa bruge Damp til at føre Toget frem, og at han, hvis det er nødvendigt, kan standse. Jeg ved nok, at det kan indvendes, at det ikke stemmer med Principperne for Iltogs Hastighed, men naar man skal vælge mellem de to Ting, vil jeg hellere spille et à to Minutter paa Vejen mellem Helsingør og Kjøbenhavn end være udsat for at være med i den Slags Kalamiteter som ved Gentofte. Det er jo ingen Ulykke, om der tabes et Minut ved hver af de Stationer, Toget skal passere uden at standse. Vore Banestrækninger ere ikke saa urimelig lange, at det vil være nogen Kapitalulykke, om man skulde komme et Par eller 3—4 Minutter senere til Bestemmelsesstedet, end der ellers er Tale om. Mere end et eller højst to Minutter ved hver Station kan der ikke tabes ved denne Foranstaltning.

Da jeg har Ordet, vil jeg gerne samtidig gøre et Par Bemærkninger om de to Fiskerihavne, som ere optagne paa Finansloven, og som findes omtalte i Betænkningen under Nr. 256 og 257. Det er jo ikke noget nyt for Folketinget, at man fra Anholt's Side ønsker Havneanlæg deroppe. Det er jo heller ikke noget nyt, at der er mange af Fiskerne ogsaa uden for Anholt — mange flere, end der vist overhovedet findes paa Anholt — der have ønsket et saadant Havneanlæg, og jeg har ikke noget at sige imod, at Forslaget er kommet ind paa Finansloven, og at Finansudvalget har sluttet sig til det. Hvad jeg nærmest vilde udtale, er egentlig en Tilslutning til den ærede Ordfører. Jeg forstod nemlig hans Udtalelse saaledes, at han med al Reservation med Hensyn til de tekniske Ejendommeligheder ved Havnen ansaa det for at være et Tidsspørgsmaal, naar man kom til at tilvejebringe en Forbindelse mellem Havnen og Land. Hvis det var den ærede Ordførers Mening, er jeg ganske enig med ham. Jeg anser det for at være noget tvivlsomt, om man burde gaa til den Foranstaltning, som der her er foreslaaet, at anvende omtrent 1½ Million paa Anlægget af en Havn ved Anholt, naar den skal være en absolut landløs Havn uden nogen Forbindelse med Land. Man kan jo sige, at en Forbindelse er fuldstændig afskaaren derved, at Havnen er lagt omtrent 2,000 Fod fra Land, og at Besejlingen mellem Anholt og den projekterede Havn vil blive saa besværlig og vanskelig, at det ikke vil være muligt at faa anden Nytte ud af denne Havn end at have den slet og ret som en Nødhavn. Om man nu vil vende tilbage til den gamle Talemaade om Nødvendigheden af en Nødhavn i den Grad, at man vil spendere de 1½ Million paa at tilvejebringe en slet og ret Nødhavn ved Anholt, skal jeg lade staa hen. Jeg vil i alt Fald anse det for ret tvivlsomt, om det er en Foranstaltning, man bør anvende saa mange Penge paa, naar den ikke tillige kommer til at gøre Nytte som virkelig Fiskerihavn, som en Havn, der virkelig er til Gavn for Fiskerne, saa at de kunne faa Forbindelse med Land og derved komme til at benytte Havnen, saaledes som den bør benyttes. Jeg tror ikke, dette kan siges, og jeg tror sikkert, at jeg er i fuldkommen Samklang med den ærede Ordfører — hvis jeg ikke misforstod ham — naar jeg siger, at dette Spørgsmaal vil komme op før eller senere og vistnok ret snart. Den Kritik, der fra flere Sider, om